

1975. szeptember 1-jétől a Vasipari Kutató Intézet Öntöde Osztályára kerül, ahol elsősorban a precíziós öntés területén előforduló feladatok megoldásában vesz részt. Közben Dunaújvárosban az NME Kohó- és Fémipari Főiskolai Karán diplomát szerez, aminek után kinevezik kutató laborvezetőnek, s továbbra is a precíziós öntéssel és az intézetben levő precíziós öntöde vezetésével foglalkozik. 1984 januárjától a Gépipari Technológiai Intézet, majd annak átalakítása után az Ipari Technológiai Intézet Öntödei Főosztályának munkatársa, amíg – második porckorongsérvtől műtétje után – rokkantnyugdíjba kerül. Mint bejegyzett szakértő, a nyugdíj mellett jelenleg is vállal feladatokat.

Wodelák Béla 1933. szeptember 19-én született Budapesten. A Fáy András Gimnáziumban érettségizett, majd 1958-ban a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen szerzett vas- és fémkohómérnöki diplomát.

Végzése után a Budapesti Vegyipari Gép- és Radiátor Gyárban gyakornokként kezdett dolgozni, majd 1962 áprilisáig öntödei technológus volt a melegtechnológiai osztályon. Ezután áthelyezéssel a

KGMTI (későbbiekben Kohó- és Gépipari Tervező Vállalat) öntödei osztályára került, ahol 1985-ig önálló tervező, irányítótervező, majd generál-főtervező beosztásokban dolgozott. Szakmai tevékenysége tanulmánytervek és főleg könnyűfém öntödek generál kiviteli terveinek elkészítésére irányult.

1985-ben igazgatói hatáskörben, főmunkatárs beosztásban vállalati szervező tevékenységet folytatott, ezen időszakban az igazgató- ill. a vállalati tanács tagja volt.

Miután a vállalati szervezői munkakör 1988 végén megszűnt, 1989-től 1992-ig – korengedményes nyugdíjazásáig – tervezőként a Dunai Vasmű rekonstrukció összefoglaló tervdokumentációjának készítésében vett részt a kohászati irodán.

Tervezői pályafutása alatt többször részesült vállalati Kiváló Dolgozó kitüntetésben, és elnyerte a Kiváló Munkáért kitüntetést is.

70. születésnapját ünnepelte

Hercsik György okl. gépészmérnök, okl. gépszerkesztő szakmérnök 1937. augusztus 31-én született Ózdon. Itt végezte általános iskolai és gimnáziumi tanulmányait is.

Gépészmérnöki oklevelét a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Mezőgazdasági Gépészmérnöki Karán szerezte 1964-

ben. 1966-ban felvételt nyert az Ózdi Kohászati Üzemek Tervező Irodájába, ahol szerkesztőként, tervezőként, majd csoportvezetőként dolgozott daruk és más emelőgépek, valamint szállítógépek tervezésén.

1973-ban került a Vasipari Kutató Intézetbe, ahol a Kohászati Szabványosítási Központban szakmai és országos szabványosításban vett részt előbb tudományos munkatársként, majd a Szabványosítási Központ vezetőjeként. A VASKUT felszámolása után a Magyar Vas- és Acélipari Egyesülés keretén belül folytatta tovább munkáját az ottani Kohászati Szabványosítási Központ vezetőjeként.

Később a nemzeti szabványosítás átalakítása kapcsán megalakult Magyar Szabványügyi Testület Szabványügyi Tanácsában – az MVAE delegáltjaként – képviselte a vas- és acélipari vállalatokat, koordinálta az ágazati szabványosítást, ill. az európai kohászati szabványok bevezetését. Ezt a munkát 2002-ig, nyugdíjba vonulásáig végezte.

Az MVAE-ben töltött időszak alatt lett tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek.

Dr. Halász István (1947–2008)

2008. július 13-án kaptuk a szomorú hírt dr. Halász István váratlan haláláról.

Dr. Halász István okl. kohómérnök Kecskeméten született 1947. szeptember 14-én. Szülővárosában, a Katona József Gimnáziumban érettségizett. Az érettségit követően 1966-ban kezdte meg tanulmányait Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán. Diplomáját 1971-ben védte meg a metallurgus szak öntő ágazatán. A diplomavédést követően a „Lampart” Zománcipari Művek Kecskeméti Gyárában, a kádöntödében helyezkedett el, ahol a cég kényszerű – nem az ott dolgozók hibájából bekövetkezett – felszámolásáig dolgozott. Különböző beosztásokat látott el, foglalkozott metallurgiával, egy időben betöltötte a cég főmetallurgusi posztját is, s különböző fejlesztések megvalósításának volt résztvevője. Fejlesztési feladatai, többek között a Junkers-gyártmányú indukciós öntőgép telepítése és beüzemelése, a zománcgyártás Bayer AG-vel közös fejlesztése, az automatizált kádgyártó sor tervezése vagy a kupolókemencék forrószéles üzemre történő átállítása és

egyéb környezetvédelmi beruházások igazi szakmai kihívást jelentettek számára. A kutatási-fejlesztési munkák eredményeit felhasználva 1982-ben védte meg egyetemi doktori címét.

Az ágazat és a gyár életében sem könnyű időszakban, 1986-1995 között pedig az öntöde igazgatója volt. Az öntöde felszámolása után Kecskeméten és Bács-Kiskun megye területén különböző vagyonkezelési és reorganizációs munkákban vett részt.

Üzemi és vagyonkezelési munkája mellett már 1973-tól bekapcsolódott a kecskeméti Gépipari Automatizálási Műszaki Főiskola munkájába mint óraadó, ill. diplomatervezők konzulense és diplomatervek bírálója. Ezen munkája eredményeként 2002-ben főállású státuszt kapott az immár átszervezett Kecskeméti Főiskola Gépipari és Automatizálási Műszaki Főiskolai Karán a Mechanikai Technológia Tanszéken, ahol főiskolai docensként oktatott és adta át tanítványainak az öntészet területén szerzett tudását.

Oktatói tevékenysége nem szakította el a gyakorlati öntészettől, hiszen élete végéig tanács-

adóként dolgozott különböző öntödékben. Utoljára Gyulán az ALU-GYULA Zrt. öntödéjében adott technológiai segítséget új öntvények gyártásának indításánál és új technológiák bevezetésénél.

Az OMBKE-nek 1969-től volt tagja. 1978-79-ben az Öntödei Szakosztály kecskeméti helyi szervezetének titkáráként kiemelkedő szerepe volt az 1978-ban hazánkban rendezett öntészeti világkongresszus Bács-Kiskun megyei programjának megszervezésében. 1979-ben pedig a Kecskeméten megrendezett IX. magyar öntőnapok szervezését irányította a tőle megszokott lelkiismeretességgel. Megalakulásától tagja volt a Magyar Mérnökamara helyi szervezetének.

Munkája elismeréseként 1975-ben Kiváló Dolgozó kitüntetését,

1981-ben Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetését, 1986-ban Munka Érdemrend bronz fokozata kitüntetését kapott.

2007 tavaszán súlyos betegség támadta meg szervezetét. Szerető családjá segítségével és erős akarattal legyőzte a kórt, azonban a betegség ellen vívott harcban a szíve elfáradt és 2008. július 13-án örökre megpihent. Hamvait 2008. július 25-én szülővárosában helyezték örök nyugalomra.

A temetést követően munkahelyén, a főiskolán tartott gyászszakestély keretében búcsúztak az „égi öntödébe” távozott társuktól évfolyamtársai, kollégái és barátai:

István! Nyugodj békében! Kívánunk utolsó „Jó szerencsét!”

Szombatfalvy Rudolf

Id. Kaptay György (1933–2008)

Mély megrendüléssel értesültünk arról, hogy egyesületünk tagja, id. Kaptay György aranyokleveles kohómérnök 2008. július 25-én elhunyt.

Felsőgallán, a Magyar Általános Köznevelési Rt. VI-os telepén született 1933. október 5-én egy erdész család második gyermekeként. Az elemi iskola 1-4. osztályát a MÁK Rt. által működtetett helyi iskolában végezte. 1944 szeptemberében szülei egyházi iskolába, a tatai Piarista Gimnáziumba írták. 1948-ig, az egyházi iskolák államosításáig volt vonattal bejáró tanulója a gimnáziumnak. Ezután az akkor induló tatabányai gimnáziumban folytatta középiskolai tanulmányait, ahol 1952-ben jeles eredménnyel érettségizett.

Egyetemi tanulmányait a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karának vas- és fémkohász szakán végezte. Az 1956-os forradalom során Miskolcon, az ötödéves egyetemistákból szervezett nemzetőr szakaszok egyikének volt parancsnoka.

Diplomatervét 1957-ben védte meg, melyet a Tatabányai Alumíniumkohóban készített az akkor újdonságnak számító „háromréteges Al-rafinálás” témakörben. Az Alumíniumkohóban felvételi zárlat volt, ezért az Almásfüzitői Timföldgyárban próbálkozott munkát keresni. Elsősorban 56-os múltja miatt fizikai beosztást, szivattyúkezelői munkakört kapott 12 órás munkarendben. A későbbiekben mint csoportvezető, majd mint műszakos diszpécser alaposan megismerte a timföldgyár működését. 1960-tól technológus mérnök, majd műszaki fejlesztő beosztást kapott. Az NDK-tól Kazahsztánig tanulmányozta a bauxitos vörösiszap komplex felhasználásának lehetőségeit.

Másodállásban ekkor heti egy alkalommal az ALUTERV-ben dolgozott. Húsznál több szakcikk és konferencia előadás társszerzője a timföldhidrátok hőbomlása, a kikeverés, a vörösiszap-feldolgozás és a speciális timföldgyártás témakörökben. A két utóbbiban 16 szabadalom társszerzője. 1969-től nyugdíjazásáig a különleges timföldek fejlesztésével, gyártásával és marketingjével foglalkozott. Kimagasló szakmai teljesítményéért Kiváló Munkáért miniszteri, 7 alkalommal Kiváló Dolgozó vállalati és Kiváló Újító kitüntetéseket kapott.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületbe másodéves egyetemistaként lépett be. Az OMBKE almásfüzitői csoportjának egy cikluson keresztül elnöke is volt. Kezdeményezője és szervezője volt 1987-ben a Bayer emlékünnepeknél, 1997-ben a Mikoviny Sámuel emlékünnepeknél. Ötletgazdája és főszerzője az Általéren évente megtartandó Mikoviny Sámuel vizitúrának. Az OMBKE-ben végzett tevékenységéért 1992-ben Centenárium-emlékérem, 1993-ban Soltz Vilmos-emlékérem, 1995-ben OMBKE emléklakett, 2003-ban z. Zorkóczy Samu-emlékérem kitüntetéseket kapott. 2001-től tagja volt az OMBKE Szeniorok Tanácsának. Rendszeresen részt vett az OMBKE által szervezett Bányász-Kohász-Erdész Találkozókon, a külföldi Knappentagokon és a müncheni Ceramitec kiállításokon.

Nyugdíjas éveiben jelentette meg az Unokáim ősei (1997), a Dokumentumok a forradalomról (2001), az 56-os forradalom és megtorlás Almásfüzitőn (2002) és a Füzitői életrajzok I-IV. kötetét (2003-2007).

Nagy kedvvel vett részt lakóhelye közeletében. Egy cikluson keresztül önkormányzati képviselő, a Környezetvédelmi Bizottság elnöke és a Pénzügyi Bizottság tagja volt. Kezdeményezője volt egy templom építésének is, mint az ottani egyházközösség képviselő-testületének tagja. Szervezője és elöljárója volt az 1996-ban megalakult Füzitői Baráti Körnek.

Végrendelete szerint hamvait a család 2008. július 31-én a komáromi hídról a Dunába szórta. A tatabányai OMBKE helyi szervezet képviselői aznap délután a dunaalmási folyószakaszon egy gánti bauxitos kőzetdarab és egy vadvirágcsokor Dunába dobásával, valamint a kohászhimnusz elénekklésével tisztelegtek elhunyt tagtársunk, barátunk emléke előtt.

Balogh Csaba

Dr. Polgár László (1946–2008)

Ismét gyászt fogant az idő, a sors ismét üsthözvág egy kupát. Születésnapján, 2008. június 15-én elhunyt dr. Polgár László okl. kohómérnök, a volt Kecskeméti Kádgyár műszaki igazgatóhelyettese, később az ugyancsak kecskeméti székhelyű ABRAZIV Mérnöki Iroda nagytekintélyű, minden munkatársa által szeretett, tisztelt és nagyra becsült projektmérnöke.

Gyászunk mély, csöndje más, mint a munkahelyek alkotó csöndje. Az örök mezőkre távozott a mindig szerény, a kötelességtudó, a legemberibb ember. 1946-ban született Pakson, itt fejezte be általános iskolai tanulmányait. Középiskolai évei a székszárdi Garay János Gimnáziumhoz fűződtek, ahol 1964-ben jeles eredménnyel érettségizett. Ugyanabban az évben felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karára, ahol 1969-ben avatták okl. kohómérnöké. Egyetemi évei alatt kitűnt kitűnő tanulmányi előmenetelével, melyet a kari tanács a tanulmányi emlékérem ezüst fokozatával jutalmazott. Népköztársasági ösztöndíjas volt, nemcsak szorgalmas, de tehetséges is.

Diplomamunkája a vékonyfalú vasöntvények hőmérséklet hatására bekövetkező szövetszerkezet változásainak és a zománc tapadási feltételeinek vizsgálatáról szólt, amit jeles eredménnyel védett meg. 1969. szeptember 1-jétől a gyár megszűnéséig a Kecskeméti Kádgyár (volt „LAMPART” ZIM Kecskeméti Gyáregység) dolgozója volt.

Gyakornokként kezdte pályafutását, de már 1970-ben az öntöde műszaki-technológiai csoportvezetője. 1973. április 1-jétől műszaki-technológiai osztályvezető, 1974. január 1-jétől a gyár főtechnológusa. 1975-ben munkája mellett felkérést kapott az akkor Kecskeméti Gépipari és Automatizálási Műszaki Főiskolától, óraadó tanárként anyagszerkezetant oktató a Mechanikai Technológiai Tanszéken.

1985-ben és 1986-ban az ipari miniszter a Kiváló Újító ezüst és bronz fokozatát, 1989-ben pedig a Kiváló Kohász címet adományozta Polgár Lászlónak.

1987-ben Miskolcon, a Nehézipari Műszaki Egyetemen egyetemi doktorrá avatták. Doktori disszertációját summa cum laude eredménnyel védte meg. 1990-től a Kádgyárban műszaki igazgatóhelyettesi munkakört töltött be. Átélt a gyár központi intézkedésre történő megszüntetését, indokolatlan felszámolását.

A kádgyár megszűnése után egy békéscsabai, magántulajdonban lévő öntöde ügyvezető igazgatójaként kamatoztatta szakmai tudását, úgy is mint igazgató, és úgy is mint résztulajdonos. 2004-ben szakmai hírneve révén ismét Kecskemétre hívta egy fejlődő, magánkézben lévő társaság, az ABRAZIV Mérnöki Iroda és Gépgyártó Kft., ahol nyugdíjba vonulásáig nagy tisztelet és szakmai megbecsülés övezte. Ez idő alatt nagy szerepe volt a cég felületkezeléssel foglalkozó ágának felfuttatásában és munkájának koordinálásában.

Életpályája ízig-vérig kohász volt. Tagja volt az OMBKE-nek, az egyesület munkáját nemcsak figyelemmel kísérte, de szívügyének is tekintette. 1986-ban az egyesületben folytatott önzetlen társadalmi munkája elismeréséért jutalmazták, 1988-ban „A vékonyfalú, zománcozható vasöntvények legjellegzetesebb hibái” című cikkét nivódíjjal ismerték el, 2007. május 18-án 40 éves egyesületi tagságáért Sóltz Vilmos-emlékérmeket kapott.

Munkássága, szakmai előmenetele mellett másik nagy életműve családja volt. 1971-től élt házasságban feleségével. Két lánygyermekük született, mindkettő továbbviszi a szülők emberi tartását, példamutató életét.

2007-ben vonult vissza az aktív munka frontjáról, akkor már súlyos beteg volt. 2008. június 23-án Kecskeméten a római katolikus egyház szertartása keretében búcsúzott tőle felesége, két lánya, veje, kis unokája, édesanyja, testvérei, távolabbi rokonai, munkatársai és barátai. Az OMBKE 2008. július 25-én gyászszakestély keretében vett búcsút tőle.

Szomorú szívvel emlékezünk a mindössze 62 évre szabott életpályájára, szakmai sikereire, példamutató emberi nagyságára. Olyan csendesen ment el, ahogy életét élte. Sikereivel sohasem büszkélkedett, csak tette a dolgát belső tartása, igényessége által vezérelve, még nyugdíjasként is.

Nagy és szent dolog átélni a gyászt. Méltó módja nem lehet más, mint az emlékezés és a szeretet. Helyezzünk lelkünk ravatalára egy-egy emlékképet, borítsa halottunkat emlékeinkből szőtt szemfedő. Kedves Laci, búcsú-zunk Tőled, szívünkben őrizzük emléked. Isten veled, nyugodj békében.

Az évfolyamtársak, a szakma nevében kívánok Neked utolsó Jó szerencsét!

Barátod: dr. Lengyel Attila

KÖZLEMÉNY

a személyi jövedelemadó 2007-ben felajánlott 1%-ának felhasználásáról

A többször módosított 1996. évi CXXVI. törvény 6. §-ának (3) bekezdésében előírt kötelezettségünknek eleget téve a következőkben adunk számot annak a 3 834 274 Ft-nak, azaz Hárommillió-nyolcszázharmincnégyezer-kettőszázhetvennégy forintnak a felhasználásáról, melyről Egyesületünk tagjai és támogatói 2007-ben a 2006. évi személyi jövedelemadójukból az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület – mint közhasznú egyesület – javára rendelkeztek.

A teljes összeget az OMBKE alapszabályában rögzített közhasznú tevékenységek pénzügyi teljesítéséhez használtuk fel a következők szerint:

- hozzájárulás az egyesületi szaklapok kiadásához 2 021 096 Ft;
- hagyományápolásra, a bányászok és kohászok szakmai megbecsülésére fordított összeg 1.173.717 Ft;
- fiatalok támogatása 432.364 Ft;
- hozzájárulás kegyeleti költségekhez 207.097 Ft.

Egyesületünk minden tagja és választott tisztségviselője nevében megköszönve ezt a jelentős támogatást kérem, hogy a jövőben is támogassák 116 éves egyesületünk célkitűzéseit.

Jó szerencsét!

 Dr. Tolnay Lajos elnök s.k.

M E G H Í V Ó

Az OMBKE Vaskohászati Szakosztály budapesti helyi szervezete
a hagyományoknak megfelelően

2008. december 12-én (pénteken) 17.00 órakor

Luca-napi szakestélyt

szervez, melyre a tagtársakat ezúton tisztelettel meghívjuk. A tizedik, jubileumi szakestély során lehetőség lesz éneklésre, eszegetésre és poharazgatásra, valamint tanulságos történetek elmesélésére, anekdotázgatásra is. Mindenkit arra bátorítunk, hogy amennyiben humoros történeteket ismer, azt ezen az estén ossza meg velünk és mesélje el.

A szakestély helyszíne: 1027 Budapest, Fő u. 68. IV. em.

Részvételi díj: 1200 Ft

*A szakestély résztvevői a helyszínen kupát is vásárolhatnak,
melynek várható ára 1 500 Ft.*

Dr. Csirikusz József
a helyi szervezet elnöke

Dr. Réger Mihály
a helyi szervezet titkára

Falinaptár a bányavárosok címereivel

A Montan-Press Kft. a nagy érdeklődésre való tekintettel folytatja a „Bányavárosok címerei” naptársorozatát, a középkori Magyarország városainak címereiből válogatva.

A **2009-es** naptár a következő bányavárosok, ill. bányahelyek címereit tartalmazza: **Dobsina, Nyitrabánya, Csetnek, Jolsva, Németlipcse, Stósz, Berzéte, Szepesremete, Nagykürtös, Korompa, Svedlér, Felső-Mecenzéf.**

A naptárlapok olyan méretben és formában készülnek, amelyek egyenként bekeretezve alkalmasak lakások vagy közintézmények díszítésére.

A naptár 12 + 1 lapos, magyar és angol nyelvű felirattal, színes kivitelben készül. Mérete: A3-as (álló)

Reklámhely: 30 x 5 cm

Megjelenés:

2008 novemberében.

Ára: 100 db-ig **2000 Ft/db**

100-500 db **1800 Ft/db**

500 felett **1600 Ft/db**

Kedvezmény: 2008. november 10-éig történő megrendelés esetén 10%.

A keménykarton hátlapon (reklámhely)

a cég emblémájának szitázása színenként 120 Ft, szerszámköltség 6000 Ft.

Megrendelés: levélben, faxon, e-mailen és a www.montanpress.hu weblapon keresztül, folyamatosan.

Szállítás: igény esetén a megrendelő költségére.

Áraink az áfa összegét nem tartalmazzák.

MONTAN-PRESS Rendezvényszervező, Tanácsadó és Kiadó Kft.

1027 Budapest, Csalogány u. 3/B, III. 4.

Tel.: (1) 201 8083, Fax: (1) 225 1382

E-mail: montanpress@t-online.hu

www.montanpress.hu